

et waewalt wannakesed náлга surmast peásewad. Ei úkski nisuggusel alwal perrel ei kula nende járrele, játwad neid úsna mahha nende úksiko nurka, kus ka koer ja kas neist emale jááb, sest et ei olle neile úhtegi anda. Minus seltsimees, kes ei lahku enam neist, on wallo, mis neil ihhus ja súddames on. Lapsed augutawad neid úhtepuhko kibbeda sannaga kui wágga nemmad neile tütuks ja koormaks on. Ja eks monned dálad ning jummalafarmata nende pinajatte hulgas ei sa peagi sel wisil nago wannematte mõrtsufaks, sepárrast et ei pallu wannakesse peále muud úhtegi mahha kui ákkilist surma? Senni kui surm ei wõtta kuulda nende tiggemat kutsmist egga joua ikka weel mitte, neid waesi peásta, pinawad ja pigistawad need úlleannetumad neid ikka kibbedaminne ja mitmel dálal wisil wiumse pattuse lotusse sees, et selle hinge wallo lábbi, mis neile saatwad, nende ello páiwi

úsinaminne lúhhendakse, ja et siis surm enneminne jouaks. Leiwa rasukesed, mis neile sure nurrisemisega hádda párrast jággawad, sawad páwast páwani ikka pissemaks. Jah, úks ehk teine úlleanneto loom toukab neid úmber siis kui temma neist móda tulleb, ehk tõstab kúl ka omma árranetud rusfikast issa ja emma wasto úlles. Suur Jummal on wissiste omma púhha wihha sees ni hirmsa lastele omma kibbedat káttemaksmissse nuhtlust jubba walmis pannud. Oh et nisuggune laps, kes kurjem on kui pimmeda paggana rahwa laps, oh et se saaks ennese mele tulletada, mis Jummal púhha sanna temma párrast ni waljuste hüab, útteldes: „Kes issa raisko sadab, kes emma sadab árrapõggema, se on úks poeg, kes teeb hábbi ja naero, úks hábbematta ja árranetud laps.“ Jah árranetud on temma selle Púhha káest, kes útleb: „Minnul on káttemaksminne, ma tahhan kátte maksta.“